Почтову належитість оплачено гуртом.

ЧЧ. 16 і 17. Коломия, неділя 1—15. падолиста 1925. Рік I.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний, становий часопис.
Виходить 1 і 15. кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **Коломия,** вул, Міцкевіча ч. 51.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

Постійні оголошення мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимається тільки за попереднім надісланнєм належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принимається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В краю чвертьрічно . . . 1·25 зл.
За границею річно . . 1 1/2 доляра або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951.

Ціна одного примірника 40 сот.

Остання відозва до Впп. довжників.

Взивається **останний раз** всіх тих Впп. Пренумераторів, які до нині не вирівнали ще належитости **за Шематизм Дяків на 1925** та передплати за **„Голос Дяків“ за I. і II. квартали** с. р., щоб зробили се **до 3 (трьох) днів** після одержання сего числа, бо в противному випадку передасться їх через нашого синдика (адвоката) на судову дорогу.

Що Впп. довжники будуть мусіли через те плагиги **майже в двоє більші кошта**, як **виносить сам довг**, то вина за се спаде не нашу Редакцію, але на довжників самих.

Редакція й Адміністрація „Голосу Дяків“.

Загальний Звичайний Конґрес Дяків в Перемишлі

і глупі фрази про безбожність.

Епархіяльний Збір Дяків в Перемишлі відбувся дня 29. жовтня с. р. при участи около 120 дяків.

Предсід. Збору вибрано Всесвітл. о. пралата **Мриця**. Так, як на дневному порядку, крім вибору делеґатів до Варшави відбувся м. и. й вибір нових членів до Виділу Т-ва „В. П. Д.“ В склад нового Виділу м. и. ввійшов також і Вп. Андрій Хома, дяк і дяківськ. делеґат з Ліска, котрого темні духи в президії Збору старалися за всяку ціну не допустити до його вибору, але — рішучий і протестуючий проти самоволі темних духів — **голос всіх дяків Збору**, приневолив сих темних духів поставити Вп. Андрія Хому, на другому місці в числі сімох членів Виділу.

Зараз після сего, приступлено до вибору 2 делеґатів до Варшави, та вибрано одноголосно висше названого Вп. Андрія Хому, і більшістю голосів від Вп. Івана Майби, дяка й дяківськ. делеґ. в Ярославі — Вп. Миколу Цьороха.

Хотяй невелике число учасників прибуло, то бодрий їх настрій свідчив, що дяки аж надто свідомі своєї задачі, яку вони в теперішній важній — для дяків — добі, мають виконати. А доказом сего, був одноголосний вибір свойого однодумця Вп. А. Хоми в склад Виділу Т-ва „В. П. Д.“ і в склад делеґації до Варшави а надто виделеґованнє його в депутації трех до Преосвященого, щоб там вірно передати всі жадання дяків на сему Зборі. Але на превеликий жаль, мовляв по причині недуги, Преосвящений депутації не приняв. Заступник Преосвящ. Всеч. о архипрезвитер Лакота, обітцяв всі жадання депутації вірно передати Їх Преосвященству й поперти їх всім своїм авторітетом. А жадання були слідуючі: Виготовити при співучасти дяків для дяків службову прагматику, і змінити в ній уступ про винадгородження за церковні треби з 20% на 33%. Припоручити підвладному духовенству, зараз відступити дякам поки-що (до законного вирішення) по кілька морґів ерекц. поля і заборонити томуж духовенству, з проповідниці прилюдно виступати проти дяків і їх орґану „Голосу Дяків“, а надто, щоб спори між дяками а священиками порішувати при співучасти дяківського делеґата в дотичного декана.

Річну членську вкладку встановлено на 6 зол. а вписове на 1 зл. з важністю від 1. січня 1926 року.

При самому кінці п. Микола Цьорох виступив ще з запитом: котрий часопис мавби бути офіціяльним орґаном дяків, чи „Голос Дяків“ чи „Дяк. Відомости“, поясняючи при тім, що по його думці таким орґаном повинен бути сей другий часопис.

Зараз по нім забирали голоси два уніформісти з львівської архідієцезії, а саме: пп. Ігнат Криштальський зі Львова і Йосиф Кушнір зі Щирця, які силувалися доказати антирелігійність „Голосу Дяків“ а непомильність і непорочність „Дяківськ. Відомостей“.

Серед сего всего наступило серед дяків сильне зворушеннє. Здавалося, що тут-тут десь грім лусне й своєю силою прочистить і відсвіжить тяжку атмосферу, яку викликали львівські аґітатори з під знамени „Дяк. Відом.“.

Серед такої бурі прийшов до слова Вп. Андрій Хома, й рішучо запротестував проти тенденційного вмовлювання в дяків неіснуючої антирелігійности „Гол. Дяків“. Вп. Бесідник доказав м. и. ясно, як два а два є чотири, що наколи виноситься на денне світло кривди, які духовенство (з дуже малими виїмками) робить дякам, то се ще не є безбожність і виступ проти релігії, бо духовенство не є те саме, що релігія. Наколи дяки, розпочали борбу проти частини духовенства, яка їх визискує й переслідує, то тим самим вони скріплюють християнську релігію, бо виступають проти кривд, яких християнська віра й релігія не навидить і вважає навіть великим гріхом. Шановн. Бесідник доказував, що та частина духовенства, яка є проти дяків, є часто також і причиною ріжних сект, які тепер у нас так дуже поширюються. Що дяки при помочи „Голосу Дяків“ ведуть клясову борбу за кусок їм належного хліба та проти своїх гнобителів, і що їм того ніхто **не сміє заборонити і не заборонить.**

Всі дяки Збору надгородили Вельмишановн. Бесідника бурними оплесками, що й явилось побідною піснею для правильної й чистої ідеольоґії, яку проповідує наш дорогий орґан „Голос Дяків“.

Ввиду такого обороту діл, внесок про офіціяльність „Дяк. Від.“ сумно провалився з додатком свідомого й досвідченого дяка-громадянина Вп. Івана Майби, що ми дяки не діти, шоби нам хтось мав право забороняти читати наш орґан „Голос Дяків“, або приказувати нам, яку ґазету маємо читати.

При кінци в честь сідоглавих дяківськ. Батьків, які непокидають фронту борців, але мимо своєї старечої немочи кріпко борються за загальну дяків. справу, відспівано дружко „**Многая літа**“ й закінчено сим конгресні дяківські наради.

Хай.

Від Редакції.

Ті Впп. Делеґати, які до тепер не прислали ще дат і задатків до **Великого Шематизму Дяків на 1926** від всіх дяків своїх деканатів, нехай зроблять се як найскорше, щоб не припинювати вже розпочатої великої праці над приготуванням шематизму до друку.

Під увагу Впп. Дякам, вибраним на делеґатів до Варшави.

Головною метою дяківської делеґації в Варшаві є постаратись у відповідних чинників о те, щоб в дотичному земельному законі чи в його виконавчому розпорядку була **виразна згадка про дяків грек. кат. обряду а надто, щоби польський уряд не відмовив негайно видати відповідний розпорядок, приказуючий духовенству зараз, провізоричио відділити дякам законом призначену скількість ерекціон. ґрунту під осінні засіви.** Се все належить умотивувати крайною, матеряльною нуждою дяківського стану. Дуже важною обставиною є також і те, щоб **всі члени делеґації**, а ніколи лише її провідники, або десь хтось з членів, **були присутні й брали активну участь в дотичних авдієнціях**, бо на Вас, Впп. Дяки-Делеґати тяжить тепер така велика відповідальність перед загалом дяків і їх наслідниками, що Ви й не всі може се собі уявляєте. Редакція бажає Вам там з цілого серця, як найкрасших успіхів для загального добра дяківського стану.

Щоб збогатити память та дяківський музей теперішної рішучої борби за красшу долю дяківського стану, Делеґація в повному своєму складі-**мусить зробити там спільну фотографічну знимку** та переслати її до нашої редакції в ціли помішення її в часописі.

Редакція.

Ті Впп. Дяки, які не мають власної хати мають се до кінця сего року подати до відома нашої Редакції.

Редакція.

Перше ювілейне свято
в історії галицьких дяків.

Дня 10. падолиста с. р. обходив Вп. Нестор Волчук, дяк і був. відповідальний редактор „Голосу Дяків“ в Коломиї 57 літний ювілей Своєї незавидної дяківської служби.

О 9. год. рано розпочалося торжество Влагодарственною Службою Божою, яку відправив місцевий парох і декан коломийського деканату Впр. о. Олександер Русин, а яку відспівали прибувші на торжество дяки.

Ювілят Нестор Волчук.

Після Служби Божої, на якій, крім дяків, було також богато місцевих парохіян, Впр. о. декан мав промову, в якій між и. дуже гарно зясував також вагу й значіннє такого торжества-ювілею для загальеого добра дяківського стану.

Одні з гостий зложили Шановному Ювілятови щирі привіти таки зараз в церкві, а другі удалися до в тій цііли гарно удекорованої салі Т-ва „Просвіти“, де після зложення щирих привітів відчитано Вп. Ювілятови кількадесять телеґрам і листів з горячими ґратуляціями від деканатів всіх трьох дієцезій, та від поодиноких дяків, як: Впп. Иосифа Гуменюка з Лисця-Міста, Петра Щитинського з Довжнева, Гарасима Тимчука з Старих Кутів та від других многих дяків, як також і від своїх знакомих та приятелів.

Після сего всего відбулася спільна фотографія, та приняттє гостий в домі Вп. Ювілята, який дуже радувався тим, що Иого товариші, знакомі та приятелі про него не забули та своєю присутністю Иого ювілей звеличали.

Шановний Ювілят, який прибув на світ 19. лютого 1853. р. в Золотому Більчу, де як 15 літний молодець обняв першу дяківську посаду, перебув, головно в перших кільканайцяти роках Своєї дяківської служби, не мало шикан і переслідувань зі сторони Своїх парохів. Він, шукаючи за дяківською правдою, був приневолений в тому часі майже що року оглядатися за все то свіжою посадою, й так в відповідно короткому часі перебув він аж на 7 посадах.

В 1881 році обняв Шановний Ювілят дяківську посаду в Коломиї, де й до нині, як прикладний дяк виконує чесно й сумлінно свої обовязки, та є вдоволений зі Свойого життя, до чого причинюються в першій мірі Иого Дорога подруга, що числить вже нині 70 літ життя і тішиться ще повним здоровлєм, та діти, з котрих одинокий син є нині парохом а донька є замужна за шкільним інспектором.

Наколи в Коломиї зорганізувався гурток ідейних людий під проводом енерґійного орґанізатора Вп. Івана Волошина, головного й відповідального редактора нашого, одинокого **незалежного** орґану „Голосу Дяків“, Шановний Ювілят, мимо Свойого пізного віку та мимо Своєї вже старечої немочи, перший став в ряди теперішних борців за красшу долю дяківського стану.

Тому то Йому, як одному з поміж многих ще дяківських Батьків — припало відсвяткувати перший ювілей дяківської служби.

Присутний.

Впп. дяківські Батьки-Ювіляти.

Пригадується всім Впп. Дякам низше згаданих деканатів, щоб негайно заснували в себе Ювілейні Комітети, а ті щоб як в найкоротшому часі поробили потрібні заходи до відсвяткування ювілеїв слідуючих, дотепер тут зголошених Впп. дяківських Батьків: 1) **Доронччука Семена** в Журавні, дек. Журавно; 2) **Киряна Петра** в Переволоці, дек. Буск; 3) **Вяслоцького Якова** в Гладишові, дек. Горлиці; 4) **Кобринського Василя** в Голім Равськім, дек. Рава Руська; 5) **Сяновського Стефана** в Сновидові, дек. Бучач; 6) **Штохмала Миколи** в Петричах, дек. Олесько; 7) **Голови Олександра** в Липі, дек. Бірча; 8) **Малика Михайла** в Куропатниках, дек. Бурштин; 9) **Хаджая Тимотея** в Сороцьку, дек. Скалат; 10) **Матвійцева Петра** в Озірній, дек. Озірна; 11) **Купецького Івана** в Туринці, дек. Жовква; 12) **Цаповича Івана** з Велдіжи, дек. Долина; 13) **Погрибеника Івана** в Рибні, дек. Косів. Як належить відсвяткувати такий Ювілей є подано в першій статті 12. ч. „Голосу Дяків“ а крім сего також в 13, 16. 17. числах сего часопису.

Редакція.

Присилайте належитість за надзвичайне (8.) число!

ФЕЙЛЕТОН.

В. Дячок.

Колись а нині.

(Розвідка до Історії Українських Дяків).

З заведенням християнської віри за часів Володимира Великого почав священичий а з ним в парі й дяківський стан, відогравати значну ролю в культурно-просвітній праці нашого народа. Володимир Великий спровадив грецьк. священиків а з ними мабуть і дяків, без яких Богослуженнє не могло відправлятися. Отже без сумніву першими дяками на Україні були Греки. Літописець згадує, що Володимир Великий приказав був боярам та богатим родинам віддавати синів на науку. Учителями по тодішному звичаю були священики та не рідко заступали їх і дяки.

Син Володимира Великого, Ярослав Мудрий спровадив з Греції співаків а ті завели церковний, хоральний спів. Ярослав Мудрий заложив в Новгороді школу (на 300 учеників) і там священики та бояри мали учити своїх дітий. З тої школи виходили священики та дяки в такій скількости, що від того часу вже непотрібно було спроваджувати їх з чужини.

Князі та бояри були ревними християнами. Любувалися церковним співом і училися залюбки його від перших дяків. Відношеннє князів та бояр до дяків було дуже гарне. Дяки поруч з священиками бували на княжих вічах, а в церкві були учителями співу та обряду, не тільки бояр але і цілого народа.

Під проводом наших князів сходила зоря просвіти та розганяла тьму. А до загального поступу культури, просвіти й науки причинювалися дяки в великій мірі. Вони бо від найдавніших часів аж до тепер все відгравали важну ролю посередників між найменше свідомим елементом а духовенством.

Тодішне духовенство, яке рекрутовалося почасти й з дяків, відзначалося бистрістю і спокоєм ума, великою повагою а передовсім набожністю. Були то люди на тодішний час досить образовані та займалися в вільних хвилях переписуваннєм та перекладаннєм книг. Переписувано ті книги, що прийшли з Болгарії а перекладувано ті, що були з Греції. Таке переписуваннє чи перекладаннє книг вимагало багато часу й гроший. Звичайно переписуваннєм займалися монахи по монастирях. Нераз цілими літами писано одну книжку... Були то найгарнійші часи для нашої церкви і для наших дяків...

Та на жаль, з упадком Київа, зруйнованого Москвинами 1169 р. культурно-просвітний розвиток на Україні на деякий час припинився... Коли в часі княжих усобиць (спорів), наступили напади диких орд (Печенігів, Турків, Половців, пізнійше Татар), коли „витоптала орда кіньми маленькії діти“ а „великих забрала... під хана пігнала“, — тоді то упала слава українського народа, упала церква — зруйнована наїздником. а єї вірні слуги гинули від меча або гнили по тюремних казаматах.

В слід за тим, вороги самостійного розвитку українського народа вводили між ним незгоду та сварню а церкву старалися всіма способами знищити. Вельможі та бояри відреклися єї. Духовенство було страшно понижене... Одні дяки, хоч як їх здесятковало лихоліттє, лишилися вірними синами своєї твердині церкви. Бо в нашому народі, закріпощеному своїми й чужими, містилася животворна сила, яка зберегла його від повної заглади. Наш нарід, хоч всі його опустили, хоч всі цуралися того темного, закріпощеного мужика, хоч кнут і нагайка відбирали не тільки охоту до духовного розвитку але й до життя — заховав у своїм серці віру в Бога і та віра виратувала його від неминучої заглади. **„Бо нарід тільки тоді можна знищити, коли вже зруйновані його боги, себто його моральні ідеали, його найкрасші почування“.** *)

Підчас панщизняно-кріпацького лихоліття не тілько, що не упало значіннє дяків, але ще й піднеслося. В селі, між закріпощеним народом під кнутом та нагайкою, хто перебував?... Хто ніс моральну поміч своїм братям?... Хто учив молитися молодіж, що зросла під нагайкою?... І коли тоді нарід не зробив нічого такого, щоби суперечило його чести, хто був його провідником?... І коли хто забажав пізнати світло науки то до кого удавався?... Часом до священика, але майже все до дяка, бо він був йому найближшим... Одні дяки були тоді сівачами зерна науки і хоронителями цілости обряду. Бо в тім часі, як сказано, занепад нашого священства був великий... Дійшло до того, що священики, як вже повисше згадано, рекрутовалися з дяків.., Вишколений в своїм званню, моральний дяк виходив звичайно на священика. Таких примірних дяків брав епископ до себе на науку й практику а за якийсь час висвячував... Бачимо зі сказаного, як велику ролю відограли дяки в той час, коли здавалось нічо нас не спасе перед неминучою загладою.

Коли опісля, австрійським урядом видано розпорядок, що священики мусять кінчити середні школи й богословський факультет, то значіннє дяків однаково не упало. Такі священики виучувались чужої мови, всього що було потрібне або й ні та — не уміли лише того, що може було й найважнійше тоді для священика, се є церковнословянської мови.

Кандидати на священиків удавалися до дяків, а ті їх учили грамоти, церковного співу та уставу.

---

*) Тальмуд.

Самогубство.

(З кругів духовенства).

Українське духовенство це мабуть одинока у нас верства досі ще незорганізувана. Навіть таке оспале донедавна селянство береться тепер до своєї станової організації. Одні тільки священики ходять і дальше одинцем.

Серед теперішних політичних і церковних відносин організація українського духовенства більше конечна, як колинебудь. А почуття солідарности між священиками тепер якрав далеко менше, як бувало давнійше. Чому воно так — про це можна багато говорити, але фактом є, що до нас мин би сьогодня з більшим правом поставити запит пок. о. Д. Танячкевич: „Де є руський клир?"

Перед роком мали ми своє „Товариство св. ап. Павла". Політичні власти розвязали нам його, мовляв, за переступлення статутів. На місце розвязаного товариства повинні ми були до кількох тижнів постаратися про нове товариство, та минуло щось сім чи вісім місяців, а такого товариства нема. І ніхто цим не журиться, нікого це не болить, все наче в порядку. Здається, що ні один священик із провінції навіть не був настільки цікавий, щоби спитати відповідальних людей у Львові, що вони роблять чи думають робити?

На весні ц. р. основано у Львові священичу кооперативу „Власну Допомогу". Повідомлено про те весь край, писано в нашій пресі, вислано до всіх деканів і до всіх „рухливійших" священиків поклики. А вислід цього? До останніх днів стало членами „Власної Допомоги" п я т ь в і д с о т к і в нашиx священиків.

А „Власна Допомога" не дармує. Вона набула й уладила своїм коштом в осередку міста гарний льокаль, зложений з двох кімнат, вона видала досі два шкільні підручники до науки релігії, вона береться до торговлі світлом, вона розпочинає й иншу роботу. Та щож? Льокаль кооперативи світить майже пусткою, бо львівські священики його бойкотують. Шкільні підручники залягають полиці, бо священики-катехити їх не купують, або не поручають купувати. А передовсім останній підручник о. С. Білецького „Наука віри" (до третьої кляси народних шкіл), заслугує вповні на те, щоб його до кількох тижнів розхопити. Так гарно виданого підручника, з такими гарними ілюстраціями, такого дешевого, ми ще досі не мали. А всетаки наші священики ним не зацікавилися...

Ця гнила байдужність, це примітивне нерозуміння ваги станової організації, ця некультурна відсталість від сучасного життя — мусить дуже прикро відбитися на нашім духовенстві. Ми вже майже зліквідували нашу політичну, просвітну, економічну, загалом всяку громадянську діяльність, ми вже починаємо замикатися в закристіях і надслухувати, звідки вітер віє; коли ще до того всього роздробимося на атоми (на дієцезії ми вже й так розбиті), так тоді прийде скоро той час, за яким так тужать наші „приятелі".

Священик.

Від Редакції. Сю допись передрукували ми з „Діла" з 14. Х. 1925 і підчеркнули в ній деякі місця, для порівнання організаційного руху серед нашого духовенства з одного а між дяками, яких здається, автор даної дописі називає „оспалим до недавна селянством", з другого боку.

Ми певні, що кождий дяк, який прочитає повисшу дописъ, мимоволі стане гордим на свій дяківський стан, бо в нему організаційний рух є тепер більше чим 700% живійший від організаційного життя в нашому священичому стані.

Як бачимо в повисшій статті „до останніх днів стало членами „Власної Допомоги" п я т ь в і д с о т к і в наших священиків", а статистичні дані нашої редакції виказують, що до сеї пори згуртувалося під прапором незалежного органу „Голосу Дяків" більше чим 70 в і д с о т к і в наших свідомих дяків. Отже ріжниця величанська.

Чиж на таку кольосальну ріжницю та на такий величанський поступ в організаційному життю і на видобуттє зі себе такої скількости т в о р ч о ї с и л и не мають бути наші дяки горді?

Тепер головним завданнєм наших дяків є дальше продовжувати розпочате діло з такою силою, з якою воно зачалось, бо инакше можуть они остати на сором на заді тих, які щойно думають тепер організуватися.

Редакція певна, що незадовго всі дяки згуртуються під її прапором, через що організаційна праця серед них пійде й дальше вперед такою силою пари як дотепер, і що ніхто їх в ній не випередить, та що скорше, як дехто сподіється, осягнуть они те, за що тепер так горячо й з такими великими трудами боряться.

Допись.

Наша редакція дістала на днях від одного з наших Впп. Співробітників листа, якого уривки з огляду на їх актуальний і цінний зміст подаємо ось тут:

К . . . . я, 22. IX. 1925.

„ВПоважаний Пане Редактор
„Голосу Дяків"
в Коломиї.

. . . .

Тішить мене дуже, що справа поліпшення дяківської долі не стоїть на мертвій точці, але поступає вперед. Але дяки попри свої здобутки нехай не забуваються, нехай все пильно стоять на сторожі своїх прав бо противник їх проворний і хитрий.

Тоді, коли йде боротьба о саме існуваннє, коли неоден дяк переживає холод і голод, заспокоюється голод уніформами для дяків від 50—120 зл.

Священики по більшій части поступають з дяками так, що одні нібито попирають дяківську справу а инші стоять проти. Через таке поступованнє вони держать дяків в „шаху". Дяки-ж наколи йдуть проти — то не мають стриму, а коли за — то готові за папафію, і по руках вицілувати... Час би покінчити діточу гру. Тому, що велика часть дяків мало очитана й просвітна, треба стреміти до того, щоби дяком міг бути лише той, хто має покінчену що найменше низшу середну школу. Инакше дяки будуть — „хромими від уродження".

Що до „Голосу Дяків", то він свою задачу виповнює совістно й чесно. Він свідомий боротьби, яку рішився вести — побажатиб тільки більше предплатників а Вп. Редакторови богато сили й енергії.

Наколи будете потребувати, то я можу опісля ще прислати дещо до друку (переважно історичні праці) — в такім випадку прошу мене повідомити.

Остаю з поважаннєм

В. Будиволя".

Складайте добровільні датки на фонд своєї рідної незалежної преси.

З того часу походить навіть пісня, зложена мабуть якимось дяком:

„Буб собі Грицько родом з Коломиї,
Учився барзо мудро на фільософії.
Пятнайцять літ в письмі гмирав
А все по латині гдирав...
А на шісняйцятий —
І перечитати псалтирки не знав..."

За панщини селянин боявся учити сина, щоби мандатор не віддав письменного в рекрути. Звісна річ, що мандатор не терпів грамотних людий а коли не міг таких перетягнути на свою сторону, то старався віддати їх до війська. Через те найбільше в тім часі забракло дяків. В деяких церквах не відправлювано Богослужения після уставу церковного (литія, утреня) а їх місце занимала читана Служба Божа. При подаванню деяких св. Тайн, н. пр. сопружества, священики обмежувались тільки на читанню молитов. В памяти народа слабнув обряд нашої церкви. Нарід став байдужним до віри, не слухав своїх пастирів... Вслід за тим упадала й жертвенність нашого народа — з тих сіл, де від довшого часу не було дяка, не впливали майже жадні датки на тодішний шкільний фонд, А нині...? Дяків, які ще тут і там були, брано в рекрути і вони були страчені для церкви раз на все. Щоби піднести дяківський стан та охоронити його перед військом а тим самим забезпечити церкву перед моральною загладою, рішено зробити дяків учителями... Мимоходом зазначу, що по знесенню панщини, становище священиків піднеслось а дяки стали учити по народних школах...

Для нас той час буде цікавий тому, що від упадку дяко-учительства ми лишені судьбі, а голос наш, се „голос вопіющого в пустини".

Відповідно до тодішного політичного шкільного устрою „Politische Schulverfassung" учитель був вільний від військової служби — отже дякоучителя не могли брати в рекрути...

Щоби дяки могли бути дійсними учителями засновано в Перемишлі, при епископській катедрі Інститут для дяко-учителів. Тут мали учитися сини селянські, дяківські та убогих священиків. Думка була та, що наколи річно вийде по 10 кандидатів, то за 10 літ можна мати 100 спосібних і вільних від військової служби дяко-учителів.

Після правительственної статистики було в 1817 році 227 парохіяльних шкіл де вчено системом Бель-Лянкастра (старші ученики помагали учителеви). Дяко-учителеви мали давати річно по 2—3 гарці збіжа і т. п. титулом платні.

В тім часі наступає боротьба за викладову мову по школах. Положеннє було грізне. Поляки всюди представляли нас за „Gente Ruthenus-natione Polonus" (з роду Русин, але по народности Поляк). Латинське духовенство було тої думки, що асиміляція (зближеннє, спорідненнє) Українців з Поляками тоді наступить, коли щезне грецький церковний обряд а нарід стане молитися по костелах. Боротьба була зятяжна і оперлася аж в придворній цісарській канцелярії. І впало тоді ось таке важке слово з уст противника: *„Українські священики самі-ж в розговорах уживають по·*
мови" . . . . . . Так воно й було.
ходило о те, щоби нас знищит
ся свойого рідного — міняли „з
І аж чужі мусіли вказувати на
були засліплені блеском чужої б
бідний і тяжко побитий своїми і чу
свідомість зберегли лише **селяни-**
недобитки міщан. А з духовенства?
священики і дяки. Здається ніхто ніко
же, що дяки не були вірними синами
свойого народа.

Найгірша боротьба за нашу церкву шаліла в перемиській епархії. Як заборону латинщення наших дітий і вірних заложено згаданий Інститут для дяко-учителів. І тут видержали гідно й мужно, хотяй коротко, бо ше поверх двайцять літ.

Надзір над школами в Галичині віддано новій владі у Львові, а саме Краєвій Шкільній Раді, де засідали майже самі Поляки. Вона зреорганізувала всі народні школи. Дяко-учителі мусіли тепер зрезиґнувати, або з дяківства або з учительства. Від того часу не стало дяко-учителів, бо одні зістали тільки дяками, а другі тільки учителями.

Нині не всі здають собі справу з того, як велику шкоду нанесено нам через те, під обрядово-національним оглядом. Правда, недомоги були часами великі, але деж їх не буває? Обставини склалися так, що дяки були полишені через довгий час поганій судьбі, яка на кождому кроці нищила і так незабезпечену їх егзистенцію, а коли робилися заходи, щоби знищити нашу церкву,
ство й націю, то і дякам, тим пі
жалувано перепон та шикан
щеники, піднявшись
над дяками, не ж
дарем. Так

Почтову належитість оплачено гуртом. Надзвичайне число.
Ч. 14. Коломия, понеділок 5. жовтня 1925. Рік І.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний, становий часопис.
Виходить 1 і 15. кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: Коломия, Міцкевича 51.

Ціни оголошень.

Ціна одного примірника 20 сот.

Дяки станиславівської Епархії, позір!

Дня 13. жовтня 1925 р. о 8. год. рано відбудеться Збір Дяків станиславівської Епархії в Станиславові в справі вибору делєгата до Варшави, про що було вже сказано в нашому часописі „Голос Дяків“ ч. 13.

Збір розпічнеться відправленєм Служби Божої в катедральній церкві.

Тому, що справа важна кождий дяк повинен взяти участь в сему зборі та зложити там по 1 зл. на кошта подорожі до Варшави.

За Виділ Т-ва „В. П. Д.“
Гарасимович Стефан
катедральний дяк.

Видає Видавництво „Запорожець“ в Коломиї. За Редакцію відповідає Іван Волошин.
З друкарні Вільгельма Бравнера в Коломиї.

Надіслане.

Довжнів, 16. 10. 1925.

Високоповажана Редакція
час. „Голос Дяків“
в Коломиї.

Підписаний складає найщирійшу подяку за ласкаві труди в редагуванню нашого станового, незалежного часопису „Гол. Дяків“, котрий пробудив всіх дяків зі сну до творчости, до пізнання себе і т. п. та загрів всіх до великої, сильної, ідейної організації.

Рівночасно складаю найщирійшу подяку за зложеннє й виданнє нашого Першого Шематизму Дяків на 1925 рік.

На жаль мушу тут висказати слова гіркої правди, себто нашого недбальства й нашої байдужности, що бачимо дуже добре в Шематизмі: Нема деканату (з винятком галицького), щоби не було порожних місць (—) коло парохій. А деж ті дяки? Чи може сі парохії без дяків? Тут ми дяки видимо своє недбальство і свою байдужність. Ту вже не можемо вини спихати на священиків! Чи може числитись з такими дяками духовенство? — Думаю, що такою байдужністю робимо собі шкоду а навіть приносимо встид і сором дяківському станови.

Надіюсь, що висилка дат на слідуючий Шематизм піде вже иншим шляхом, що дяки вже не позволять на це, щоби місце дяка було в шематизмі порожне!

Найщирійше Спасибіг складаю й желаю щастя та сили в дальшій праці над дяківською пресою й її виданнями.

З високим поважаннєм
Петро Щитинський.

До Впп. Дяків скальського й гусятинського деканатів.

Низше підписаний Комітет взиває всіх тих Впп. Дяків згаданих декан., які до нині не зложили ще припадаючої на них квоти на кошта друку резолюцій, про придїл ерекц. грунту дякам їх остемпльовання й висилки до польських влад, щоби се зробили найпізнійше до кінця сего місяця, бо більшу частину сих видатків покрив низше підписаний член Комітету Іван Лозинський з власної кишені.

Довг належить пересилати на його руки.

Хто не вирівнає довгу на час, буде оголошений в часописі.

За Комітет:

Калиняк Константин, дяк в Чорнокінцях В.

Іван Лозинський, дяк в Кривецькім, пч. Товстеньке.

Гладун Константин, дяк в Товстенькім.

Вибір дяк.-делеґатів.

На збаразький деканат вибрано дня 7. 9. 1925 дяків. делегатом Вп. Г[illegible]нека Івана, дяка з [illegible].

Або здобути, або дома небути!

Воєнна хуртовина припинила немало всяких рухів, як: просвітних, культурних, національних, і т. п. і т. п., а між тим також і організаційний рух наших дяків.

В часі редагування нашої газети „Дяковского Гласа“ бл. п. Полотнюком а пізнійше Вп. Майбою, здавалося нам, що ми поступили кілька кроків вперед, і фактично так було, але на нещастє наше нас заскочила війна і тих кілька кроків цофнула взад.

Як тогді, так і тепер наші настоятелі дивилися криво на нашу організаційну працю, називали й називають її радикальною. Ми не смієио забувати тут, що організація промощує покривдженим щлях до красшого завтра.

Коли вже скінчилася та світова війна ми, декотрі дяки повертали до дому, одні з Талєргофу, другі з Росії, а треті таки прямо з окопів, і застали наші жінки й діти або в землянках, або в комірному. А якеіх матеріяльне положеннє було, то вже хиба не треба згадувати.

Я мав нагоду довідатися раз случайно про такий оден випадок: Іспитований дяк, вернувши з війни й заставши свою жінку і 4 малих дітий серед найбільшої нужди в комірному, просив свого давного пароха, щоби той знова приняв його до служби так, як се було перед війною. Священик відповів, що сего зробити не може, бо той дяк що заступав його в часі війни, (хотяй не кваліфікований і необзнакомлений добре з дяківством) цілком надається йому...

От і маємо приклад, як наші декотрі настоятелі сприяють нашому поступови і нашій організації.

Що організація може зробити, то нехай послужить сей маленький факт: Сей самий дяк побачив, що нема для него иншого виходу, як взятись до якоїсь праці, і дійсно він взявся до організації селян в читальні і поза нею, і таку здобув собі серед них пошану, що парох рад не рад згодився на його поворот на давну, передвоєнну дяківську посаду.

От і бачимо, як потрібна є нам організація і як потрібний є нам наш рідний **незалежний** часопись, який тільки **наші, питомі** інтереси заступає.

Проте ми всі, як один мусимо належати до дяківської організації і мусимо пренумерувати наш дорогий, **незалежний** орган „Голос Дяків“, мусимо приєднувати йому нових пренумераторів, бо аж тогді будуться з нами числити а ми тим самим знайдемо більшу пошану серед своїх односельчан, і лекше нам прийдеться добити до своєї мети.

Геник Олександер.

Життє дяків по деканатах.

Равський і сусідні деканати.

Збір Дяків деканатів: равського, угнівського й немирівського відбувся дня 6. липня 1925 р. в Раві Руській, де явилось 40 дяків з сих деканатів. Предсідником збору вибрано Всеч. о. Льонгіна Тустановського, пароха й декана в Вільках Мазовецьких, а секретарем Вп. Володимира Мастикара в Потиличи.

1) Всеч. Предсідник загрівав дяків до сильнійшої організації, вияснив справу парц. ерекц. грунт. та вивінування дяків, а крім сего прирік щиро боронити справу дяків.

2) Вп. М. Рубинович, дяк з Угнова загрівав дяків до більшої та сильнійшої організації, та виголосив реферат про матеріяльне положеннє дяків в теперішному часі.

3) Вп. Перетятко Роман, дяк в Махнові підніс справу негайного скликання дяківського збору Перемиської Епархії і в сій справі вислати відповідний меморял на руки Всеч. о. каноника Мрица, як голови „Взаїм. Помочи Дяк.“ в Перемишлі. Крім сего виголосив також реферат про службову прагматику для дяків.

4) На внесок Всеч. Предсідника збору приступлено до вибору **Організ. Комітету Дяків** равського повіту т. є равського, угнівського та немирівського деканатів, котрий мавби занятись організацією дяків в сему повіті, припильнувати справу вивінування дяків і т. и. В склад Комітету ввійшло 5 членів і 3 заступників.

Головою вибрано одноголосно Впр. о. декана Льонгіна Тустановського, містоголовою Вп. Володимира Мастикара, дяка в Потеличи, секретарем Вп. Романа Перетятька, дяка в Махнові, а видiловими: Впп.: Михайла Рубиновича, дяка в Угнові і Стефана Поташника, дяка в Немирові.

Заступниками вибрано: Впп.: Івана Барана, дяка в Щавици, Василя Василину, дяка в Мостах Малих, Миколу Мира, дяка в Маґерові.

5) Підписаний висказав свій жаль, що ще богато дяків равського деканату терпить на хоробу байдужности та сконстатував, що ся байдужність є плодом незнання своїх службово-організаційних обовязків.

Збір установив також **Іспитову Комісію для** дяків, в склад якої увійшли: Всеч. о. о.: Тустановський Льонгін, декан і парох в Вільках Мазов. як голова, Твердохліб Н., парох в Раві Руськ., Лещук Н., катех. в Раві Руськ., Бориляк Д., парох в Потеличи, Заяць Н., парох в Любичи Князі, Мастикар Володимир, дяк і дяко-учитель в Потеличи, Воронка Михайло, дяк в Карові.

Збір взиває тих Впп. дяків, котрі не взяли участи в Зборі Дяків з дня 6. VII. 1925. р. в Раві Руській, щоб до кінця листопада с. р. надіслали свої умотивовані оправдання на руки Мастикара Володимира, дяка в Потеличи, бо в противному разі будуть напятновані в нашому органі „Голосі Дяків“.

Мастикар Володимир,
дяк і дяк. делеґат в Потеличи.

Бориславський, дрогобицький і мединицький деканати.

Дня 20. червня 1925. відбувся в Дрогобичи Збір Дяків деканатів: бориславського, дрогобицького й мединицького. На збір прибули 34 дяки й два священики.

Збір відкрив Вп. Сливич Пантелеймон, дяк з Вороблевич. Предсідником збору вибрано Впр. о. Петра Мекелиту, пароха в Стебнику і декана бориславського декан., котрий в своїй ядерній бесіді заохотив зібраних до організації та подав спосіб до дальшої праці над поліпшенням дяківської долі. Відтак уділив голосу Всеч. о. Онуфрієви Гадзевичови, катех. гімназ. в Дрогобичі, котрий дуже гарно пояснив значіннє приділу ерекціональних грунтів для дяків при парохіях.

В тій справі забирало голос також много дяків, по чім вивязалась дискусія. Збір ухвалив вистосувати прохання до Еп. Ординаряту в Перемишлі, щоби він приказав всім парохам своєї дієцезії, зараз виділити з парохіяльних грунтів певну скількість гектарів для дяків а крім того також і для паламаря. Ухвалено, щоби кождий дяк предплачував рідну газету „Голос Дяків“ та щоби належав до Товариства „Взаїмна Поміч Дяків“ в Перемишлі.

По тім приступлено до вибору **Повітового Комітету Дяків**, в склад якого ввійшли 4 дяки, по одному з кождого деканату в повіті і один священик. Членами Комітету вибрано: Впр. о. Онуфрія Гадзєвича, як голову, Вп. Пантелеймона Сливича, дяка з Вороблевич, як секретара а Вп.

Олександра Ґавдяка, дяка з Болохівців, Петра Заяця дяка з Борислава і Павла Слуцького, дяка з Кропивника Старого, як членами Комітету. Збір зобовязав вибраний Комітет, щоби він занимався всіма справами дяків цілого повіту. Рівночасно вистосувано прохання до Еп. Ординар. в Перемишлі про придіп ерекц. ґрунту для дяків. Збір закінчено о 2. годині сполудня.

За Комітет:

Предсідник: *О. Мекелита Петро*, парох і декан в Стебнику.

Секретар: *Сливич Пантелейтон*, дяк в Вороблевичах.

Олеський деканат.

Збір Дяків олеського деканату відбувся дня 26. 6. 1925. в Олеську.

Предсідником Збору вибрано Вп. Загульського Миколу, дяка з Розважа, секретарем Вп. Кузика Петра, дяка з Соколівки коло Ожидова.

Перший забрав голос Загульский Микола. Він представив тяжке положеніє дяківського стану,

Вп. Матвіїшин Микола, дяк з Чехів протестує проти вживання дяка до роблення порядків в церкві, головно перед більшими річними святами.

Вп. Кузик Петро, дяк з Соколівки пропонує, щоб дяки не були залежні виключно від громади, церковного Комітету чи священика, але від Центральної Організ. Дяків і Митр. чи Еписк. Ординарятів, щоб дяки належали до Т-ва „Самопомочи Дяків“.

Вп. Сапелюк Іван, дяк з Бужка підносить, що часопис „Голос Дяків“ виступає за остро і радикально проти дяківської справи...? (Чи бесідник був свідомий того, що говорив? прим. Ред.).

Вп. Микола Загульський взиває, щоби дяки разом організувалися, бо лише через організацію дійдуть до бажаної мети.

Ухвалені резолюції є такі:

1. Збір домагається, наділити всіх дяків ерекц. ґрунтом, титулом їх службового вивинування.

2. Збір просить Впр. Консисторію, щоб она припоручила всім парохам в своїй Епархії, виділити вже тепер певну скількість ерекц. ґрунту під осінні засіви для дяків.

Організаторами олеського деканату вибрано: Вп. Миколу Загульського, дяка з Розважа і Вп. Дамяна Шарабуна, дяка з Туря.

На тому збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник: *Микола Загульський*, дяк з Розважа.

Секретар: *Петро Кузик*, дяк з Соколівки.

Олесько 26. червня 1925.

Городенський деканат.

Дня 16. червня с. р. відбувся Збір Дяків городенського деканату в Городенці в „Народному Домі“, на котрому явилися всі дяки сего деканату.

Предсідником Збору вибрано бувшого дяка Вп. Андрія Романовського з Серафинець, його заступником Вп. Петра Станецького, дяка з Городенки, а секретаром Вп. Василя Левковича, дяка з Поточиск.

На Зборі запали такі резолюції:

1) Збір домагається від Польського Правительства урегулювання випосаджения дяків в той спосіб, щоби кождий дяк при кождій гр. кат. церкві одержав від 4—8 гектарів орної землі з ерекціональних ґрунтів, та платню після категорий від 10 до 14. — то є після проекту внесеного Комісією перед Сойм — з податків на цілі релігійного фонду.

2) Збір домагається від сего Правительства визнання дяків за необхідних церковних функціонарів, та перебрання їх на державний етат.

3) Збір жадає вже від тепер за всякі церковні треби 33 процент загального доходу чи вартости.

4) Збір домагається вільного мешкання для дяка в кождій парохії.

5) Збір ухвалив одноголосно віднестись до Епископського Ординаріяту в Станиславові, щоби вплинув на священиків станиславівської дієцезії, щоби вони вже зараз відступили дякам признаечну свого часу Еп. Орд. часть ерекціонального ґрунту, та щоби Епископський Ординаріят поробив потрібні заходи у відповідних чинників, що до наділення дяків відповідною скількістю ерекціональних ґрунтів, при евентуальній парцеляції тихже, та щоби відновлено понищені зглядно вибудовано нові дяківки по всіх парохіях.

Резолюцію про придіп ерекціонального ґрунту припоручено підписаному вислати до всіх інстанцій поданих в 2. ч. „Голосу Дяків“.

Городенка, дня 16. червня 1925.

Предсідник: *Романовський Андрій*,

Заст. Предсідника: *Станецький Петро*, дяк в Городенці.

Секретар: *Левкович Василь*, дяк в Поточисках.

Бучацький деканат.

Протокол відбувшогося Збору Дяків дня 24. VI. 1925 р. в Бучачи.

На Зборі явилися майже всі дяки бучацького й кількох чортківського деканату.

Збір відкрив Вп. Михайло Бабій з Бучача. На предсідника покликано Вп. Гната Зілінського, дяка з Порхови, на секретара Вп. Павла Кухтина, дяка з Переволоки.

Вислід Збору такий:

1) Звіт з діяльности дотеперішного делєгата Вп. Василя Струтинського, котрий заявив, що діяльність дяків в бучацькім деканаті до сеї пори відбувалася дуже монотонно, позаяк дяки чомуєь не підчинялися його вказівкам і розпорядкам.

Зі Збору Дяків у Львові зложив звіт Вп. Павло Кухтин. Прочитано „Службову Прагматику“ для дяків львівської Архіепархії. Присутні одноголосно заявили, що така прагматика в деяких випадках не годиться з волею та інтересами дяківського стану, та що належить ужити заходів, щоб така прагматика припадково не була принята в станиславівській Епархії.

2. Присутні заявили, щоби в кождому повіті заснувати курс музики і співу.

3) Одноголосно присутні заявили й ухвалили, щоб по повітах позасновувати дяківські Кооперативи з церковними річами.

4) Кождий дяк примусово має належати до Товариства „Самопоміч Дяків“ у Станиславові, та має зложити на адміністраційні видатки тимчасово по 1 золотому, а після потреби й більше.

5) Делєгатом бучацького деканату вибрано одноголосно Вп. Павла Кухтина, а його заступником Вп. Михайла Бернатовича, дяка з Ковалівки.

6) На внесок Вп. Михайла Бабія, дяка з Ст. Ягольниці Збір рішив домагатися від польського Правительства, щоб дяків признано державними функціонарами.

Дальше на внесок Вп. Михайла Бернатовича рішено бойкотувати тих дяків, які не є ще передплатниками свойого, одинокого, **незалежного органу „Голосу Дяків“.**

На Зборі зложено 30·00 зл. на фонд преси.

На тім Збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник: *Зілінський Ігнатій*, дяк в Порховій.

Секретар: *Кухтин Павло*, дяк і д. дг. в Переволоці.

Дяки яворівського й сусідних деканатів, позір!

Збір Дяків дек. яворівського, судово-вишенського, краковецького, немирівського й янівського відбудеться дня 30. падолиста 1925, о 10. год. рано в Яворові, в читальні „Просвіти“, на котрий то Збір всіх Впп. Товаришів-Дяків сих деканатів обовязково запрошується. Крім сего запрошується також Всеч.ОО., яким добро дяків лежить на серці. Дневний порядок: 1) Відчитання протоколу з попередного збору; 2) Звіт з Загального Збору Дяків в Перемишлі! з 29. X. 1925 р.; 3) Внески й запити.

Хто не прибуде на збір мусить оправдатися.

За Комітет:

Масюк Олександер, дяк і дяк. делег. в Яворові, *Шумський Григорій*, дяк і дяк. делеґат в Великих Очах, *Цьорох Микола*, дяк і дяк. делег. в Долгомостиських і *Палюх Іван*, дяк в Молотковичах.

Славний Український Мішаний Хор Д. Котка виступає: в неділю 15. і понеділок 16. XI. в Підгайцях, в вівторок 17-го і середу 18 го XI. в Бережанах.

Дяки коломийського й сусідних деканатів, позір!

Збір Дяків коломийського й сусідних деканатів відбудеться дня 27. XI. 1925. о 10. **годині** рано в Коломиї в читальні „**Просвіта**“.

Кождий дяк згаданих деканатів **мусить** обовязково прибути.

Рівнож запрошуєгься на сей збір всіх **тих** Всеч. ОО. які є прихильниками поправи дяківської долі.

За Комітет:

Марущак Роман, д. і дг. в Турці.

Коржинський Дмитро, д. і здг. в Малих Камянках.

Дяки галицького деканату, позір!

Збір Дяків галицького деканату відбудеться дня 26. XI. 1925. о 9. год. рано в Бовшеві в домі місцевого дяка Вп. Онуфрія Цимбалістого.

Справи важні. Кождий дяк мусить обовязково прибути.

Збір розпічнеться відправою Служби Божої в місцевій церкві.

За Комітет:

Баранишин Дамян, д., дг. і до. в Кукольниках.

Чи се можливе...?

Доносять нам, що парох в Карлові коло Снятина взяв недавно за слюб **40 (сорок) золотих, з чого своїм двом дякам дав „аж“ 40 (сорок) сотиків (грошів)**. Чи се можливе...? Чи се правда...? Очікуємо голосу сего пароха, а то тим більше, що сі дяки то прямі нуждарі, один з них, який має щось 5 осіб на удержанню. не має мавіть даху над головою.

До сего вернемо ще в одному зі слідуючих чисел.

Зі світа.

Союз С. Р. Р. є тої думки, що договір в в Льокарно є пустим кусником паперу, бо мира без порозуміння з С С. Р. Р. не буде.

Німеччина. Націоналісти й соціялісти є проти договору в Льокарно, та не хотять дати своїх голосів на його ратифікацію.

Англія має дуже великі клопоти зі своїми кольоніями в Індіях, які хотять від неї відорватися. Незадовго має відбутися світовий конгрес магометанів, щоб запротестувати проти гноблення магомеданських народів Европейцями, а з окрема Англійцями.

Франція, переживає тепер страшну грошеву кризу а, шукаючи виходу з неї, задумує наложити величезні маєткові податки на горожан. Проти сего виступають всі великі богачі, які називають се большевицьким ладом.

Італія святкувала дня 30. жовтня с. р. третy річницю фашистівської влади. Доходять тут навіть чутки, що фашисти хотять вже Муссолінія, який є тепер міністром кількох міністерств, проголосити імператором Італії.

Персія. Перський парлямент скинув з престола дотеперішного короля, шаха Ахмеда, а королем Персії проголосив дотеперішного президента міністрів Різу Хана, який є сином селянина, і розпочав свою карієру, як простий жовнір в російській армії. Різу Хан, як король приняв імя: Пагляві. Се все зробила Персія при помочи Туреччини, яка є також за тим, щоб Персія цілком освободилася з під англійського ярма.

Польща, подібно як Франція переживає велику грошеву кризу. Щоб сяк так ратувати ситуацію, уряд продав богато державних монополів заграничним капіталістам. На днях викрито в заліничному уряді у Львові крадіж на 160 тисяч золотих а в Вильні на 200 тисячий зол. Був. премієр міністрів Вітос сказав недавно про теперішне положеннє Польщі м. и. так: „Держава й нарід іде величанськими кроками в пропасть, єсли нині кождий відчуває...“

Абд Ель-Крім приготовляється до великої офензиви на весну, щоб вже раз покінчити з наїздниками.

Всячина.

Віднайданнє тіл св. Петра й Павла.

Археольог проф. Sayce віднайшов тіла св. апостолів Петра й Павла в катакомбах костела св. Себастіяна в Римі.

Відкриттє кімнати гетьмана Мазепи.

„Русспрес“ подає, що в Київі під собором св. Софії припадково відкрито кімнату з персональним листуваннєм і т. п. славного гетьмана України Івана Мазепи. Вчені твердять, що гетьман переховувався в сій кімнаті перед посіпаками царя Петра І.

Як давнійше відмолоджувано людий!?

В 1590 р. доказано графині de Lancelos, що вона замордувала 300 дітий, щоб пити й купатися в їх крови проти старості. Вона померла в 70 році життя. Подібно робили м. и. також король Людвик II. і один з баденських князів, якому тодішний монарх дав був навіть дозвіл, ловити й убивати малі бездомні діти, щоб купатися в їх крови.

Новинки.

Фрунзе помер.

Дня 1. с. м. помер начальний вожд військ Союза Радян. Республик Фрунзе. Похорон відбувся 3. с. м. в Москві при великому здвизі народа. Коли спускали трумну з небіщиком до гробу, загреміли в Москві й по всіх містах радянських республик гармати а їм товаришив гук фабричних сірен (груб).

Наслідником Фрунзого іменований Ворошилов, бувший член Воєнної Ради й командант московської воєнної округи.

Метрична система в С. С. Р. Р.

З днем 2. січня 1926 р. має бути на цілій території Союза Соц. Радян. Республик введена метрична система. В деревному промислі можна буде задержати старі міри.

Папа римський затягнув заграничну позичку.

Амер. часописи доносять, що апост. столиця затягнула в амер. банку півтора міліонів долярів позички.

Зниження цьогорічної рати маєткового податку.

Міністерство скарбу розпорядило (розпорядок з 13. Х. 1925, ч. 3494 V), щоби замість припадаючих на цей рік трьох рат маєткового податку, платити тільки четверту часть цих трьох рат. Останні три четверті части мається платити аж в 1926 р. Коли хто заплатить до 45 днів припадаючу тепер четверту часть, тоді не платить він проценту від проволоки. Колиж платить по уплиīві 45 днів, тоді мусить заплатити ще 4 процент місячно за проволоку.

Делєгація дяків до Варшави.

Делєгатами дяків до Варшави вибрано: з перемиської дієцезії: **Впп. Хому Андрія**, дяка і дяківського делєгата з Ліска пч. loco, і **Цьороха Миколу**, дяка й дяківськ. делєг. з Довгомостиськ, пч. Судова Вишня. Зі станиславівської дієцезії: **Впп. Баранюка Йосифа**, дяка в Будилові, пч. Снятин, і **Кухтина Павла**, дяка в Переволоці, пч. Бучач.

Хто вибраний з львівської дієцезії, ще нашу редакцію не повідомлено.

До всіх Впп Дяків, всіх трьох дієцезій.

Хто ще не вислав назнач. квоти (1 зл.) на подорож делєгатів до Варшави, нехай вишле **зараз** на руки свойого деканального делєгата, або впрост до Головного Виділу Т-ва „В. П. Д.“ своєї дієцезії. Хто не може вислати назначеної квоти, той нехай вишле **менше**, але нехай вишле й то **зараз**, бо справа **важна й нагла**.

Редакція.

Від Редакції.

Ті Впп. наші Пренумератори, які не думають в 1926. р. точно присилати передплати й хотять лише через те використовувати Редакцію, мають се найпізнійше до кінця сего місяця подати її до відома в цїли вичеркнення їх на 1926. р. з книги пренумераторів, бо такі пренумератори цілий сей рік побирали часопис і за него або лише десь-щось, або таки цілком нічого не заплатили, та через те, нашу Редакцію наразили на великі матеріяльні шкоди а надто змусили її на встид і сором передати справу адвокатови.

Красше є мати менше пренумераторів а добрих, чим богато, а лихих.

Ратуйте свою одиноку незалежну пресу добровільними даткми, та дайте її змогу, як слід боротись за загальне добро дяківського стану!

До всіх Всеч. гр. кат. Парох. Урядів.

В імени добра загальної дяківської справи редакція „Голосу Дяків“ звертається до всіх повисше згаданих Всеч. Парох. Урядів з ввічливою просьбою, поміщувати вакуйи дяківських посад в першій мірі в їх становому органі „Голос Дяків“, якого майже всі дяки є передплатнаками й читачами.

Такі оголошення наша редакція поміщує **безплатно**.

Редакція.

Знижка ціни білетів для дяків.

На просьбу нашої Редакції Дирекція славного Українського Мішаного Хору Вп. Дмитра Котка згодилася дати на необмежений час всім тим дякам Українцям на території польської держави, які є пренумераторами свойого станового органу „Голос Дяків“ білети на виступи її хору за половину ціни.

Кождий дяк, пренумаратор нашого органу, користаючи з сеї нагоди, повинен безумовно послухати бодай раз сего славного хору, якого, як се недавно і один польський критик сказав, ще ніколи в Польщі не було.

Щоб дістати знижковий білет мусить кождий дотичний дяк виказатись на місци посвідкою з парохіяльного уряду з виразною печаткою, що він є дійсно дяком і пренумератором „Голосу Дяків“. Крім сего в такій посвідці мусить бути поданий вік дяка.

Завважується, що наколиб котрий з дяків допустився тут якого надужиття, н. пр. наколиб позичив таку посвідку кому другому, в цїли неправного одержання знижкового білєту, то сей привілей для дяків скасується.

Редакція.

„Голосови Дяків“.

Вп. Когут Юрко, дяк і дяк. делєг. в Бобрівниках, устецького деканату, приєднав 3 нових пренумераторів і кличе: Впп. **Борсу Антона**, дяка і дяк. делєг. в Чорткові, **Роздольського Пантелеймона**, дяка і упр. хору в Тисьмениці, та **Кузіва Федора**, дяка і дяк. делєг. в Вікнянах, щоб як найскорше приєднали нашому часописови рівнож по 3 нових, **платних** пренумераторів.

Вп. Ґеник Олександер, дяк в Марковій, приєднав 1 нового передплатника й кличе: Вп. **Гаврисика Івана**, дяка з Городниці, Вп. **Журбу Стефана**, дяка з Гадинковець і Вп. **Ленюка Пилипа**, дяка з Тизева приєднати рівнож по 1 новому пренумераторови.

Редакція складає сим Впп. правдивим Працьовникам за Їх труди щирі поднки та бажає Їм богато сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківського стану.

Акакій Ферапонтович.

Таке собі: Сладкопівческоє величаніє,
або, сице нарицаємий
Дяківський гимн.

Колись дяки гарно жили,
Та... минув той час;
Смиренно „церкві“ служили
На девятий глас:
Вісім гласів що неділі
Співали на переміну,
А девятий із гласів,
Триста шістьдесять пять днів.

Ба... ще й всіх блаженьств зазнали
Предки-дяки;
І всі, як блаженні, своє
Вели життє:
Як отроци нищі духом,
Терпеливі під обухом,
Вічно алчущі й жаждущі,
Гонені, — тай все плачущі.

Від досвідку аж до ночи
В літі, чи в зимі,
Все з робітниками в поли,
Або на гумні.
Мусів мати й причандали:
Свої вили, сапу, ґралі,
Ціп, батіг, граблі, вужище;
А ні, — то гони дячище!

Ще й двох-трох хлопців-підданих
Годувати мав,
Щоб учив їх ярмолоя
Й церковний устав:
Коло ціпа або гною
Прили, мов над ярмолоєм,
Тягли: до-ре-мі-фа-со́ль-ля,
Бо така дяківська доля.

А як лучилась нагода
Чи примха яка,
То бувало й серед року
Прогнали дяка:
І забрав сердега лахи,
Тай від Анни до Каяфи
Шукав правди, аж ся стямив,
Що правда не за дяками.

Та — на світі, не во віки
Бува, як було:
Дяк вже не девятигласник
Ані помело:
Ого! дяк уже не форналь;
Вже не крутить хвостів коням;
Вже й дістає, щоб не згинув,
Поля, та все... лиш на зиму.

Конець буде.

Важне для дяків.

Недалеко Коломиї є зараз на добрих услівях на продаж: 7 моргів орного поля, 2 морги ліса, 2 морги сіножати, пів морга саду, в доброму стані: хата, стайня, стодола й олійня. Се надається дуже добре для дяка, бо в тій місцевости є для него зараз запевнена дяківська посада. Се все продається гуртом, або частинно. Ціна дуже приступна.

Близших інформацій удїлює: Марцинюк Константин, дяк в Камянках Великих, почта Турка к. Коломиї.

Спростуваннє.

Сл. І. Хр.! Балигород, дня 19. жовтня 1925.

Хвальна Редакціє!

В поважній Вашій часописи **„Голос Дяків“** з дня 15. серпня 1925. Ч. 11. на 3. стор. під написом, в формі запиту: „Чи довго ще так буде?“ поміщено редакційну нотатку, в котрій Редакція на основі чийогось донесення з підчеркненнєм кождого слова твердить, що парох в Волковиї усунув місцевого дяка з дяківської посади за те, що він брав участь в зборі дяків, який дня 11. червня 1925. відбувся в Ліску. Редакція апелює тому в першу чергу до дотичного Деканату, шоби негайно положив кінець такій самоволі дотичного пароха, та уможливив пошкодованому безпроволочний поворот на його посаду, бо таке й подібне відношення священства до дяків, нето, що ніколи не побудує так конечно потрібного ім мосту згоди, але ще поглубить пропасть між ними.

Тому, що ся нотатка на фалшивім донесенню оперта, з правдою незгідна, на виворіт вшита, священство безпідставно кривдяча, зволить проте Хвальна Редакція в імя правди і справедливости, в черговім числі тої часописи помістити слідующе спростування:

Неправдою є, що о. парох Волковиї усунув дяка за те, що він брав участь в дяківських зборах, а правдою є, що той парох виповів дня 12. червня ц. р. з днем 1. вересня службу тому дякови за: 1) неточне сповнюваннє єго службового обовязку, 2) умисне і злобне робленнє шкоди пароховн в полі, 3) злобне і фалшиве очернене пароха в письмі до Еп. Консисторії, в котрім без відома і дозволу підписав 6-ох парохіян, 4) злобне підюджуваннє парохіян на пароха і т. п.

Неправдою є, що парох виповів єму службу самовільно, а правдою є, що парох віднісся в тій справі до Еп. Консисторії, яка поручила ту справу комісийно розслідити і відтак рішеннєм з дня 29. серпня 1925. Ч. 3478. виповідженнє служби затвердила. Правдою є, що той дяк візваний перед комісію, щоби свою справу представив — не явився.

Правдою є, що той дяк в маю 1924 р. був судово засуджений за зневагу священика і другі каригідні вчинки, будучи в службі в Полянчику. В кінци правдою є, що той дяк в коротків часі обнимав і тратив службу за невідповідне, з дяківським станом незгідне поведення в парохіях: Смерек, Солинка, Стефкова, Полянчик і вкінци Волковия. Здається, що та мабуть дуже неповна серія також щось свідчить і голосно говорить про вдачу і характер того дяка.

Як що отже Хвальна Редакція служить дійсно ідеї правди, добра і справедливости, то не на основі параграфу а в імя правди і справедливости, повинна повисше спростування в своїй часописи помістити, а запит: Чи довго ще так буде? і апель звернути на властиву адресу.

З належним поважаннєм

о. Дмитро Панасевич,
декан балигор. деканату.

Примітка Редакції: Редакція, яка не є компетентною в таких випадках розсліджувати правди, пригадує ще раз, що всякі дописи до редакції повинні опиратися виключно лише на чистій правді.

Доповненнє шематизму на 1925.

Львівська Епархія:

В Ілемю, дек. Долина є дяком Вп. Карпяк Василь.
„ Остапівцях, „ Озірна „ „ Дідур Роман.

Перемиська Епархія:

В Близянці, дек. Коросно є д. Вп. Шапяк Андрій.
„ Опарівці, „ „ „ „ Волянський Мик.
„ Стібні, „ Медика „ „ „ Малецький Лука.
„ Краснім, „ Висоцько „ „ „ Андрійчин Сидір.
„ Пархачи, „ Мости Вел. „ „ „ Балко Теодор.

Станиславівська Епархія:

В Задарові, дек. Устє З. є дяк. Вп. Турянський Мик.
„ Лазорівці, „ „ „ „ Броніцький Мик.
„ Устю Зел., „ „ 2-м дяк. „ Шпирка Михайло
„ Більчу Зол. „ Скала „ „ „ Сенів Петро.
„ Марковій дек. Богородчани 2-м дяк.
є Вп. Мариневич Андрій.

Се належить в шематизмі відповідно занотувати.

Посмертна згадка.

Дня 12. жовтня 1925 р. невмолима смерть забрала на вічний спокій бл. п. Щитинського Тимотея, дяка Довжнева, Мицова, Вижлова й Винник варяжського деканату. Крім сего Покійник був через 2 роки дяком в Камени коло Холма на Холмщині.

Покійний був дуже прикладним дяком і громадянином та тішився великою симпатією серед своїх товаришів, громадян і духовенства. Брав активну участь не лише в дяківській, організаційній праці, але також не бракувало Його ніколи в рядах культурно-просвітних працьовників.

З під Його руки вийшло немало нових, гарних сил, які заповнювали люки в дяківських рядах і з яких на жаль лише вже трьох остало при життю, між ними й Його рідний син Петро Щитинський, дяк в Довжневі.

На два роки перед смертю Покійний так підупав був на силах, що вже майже не опускав постелі. Хотяй Він в послідному році вже майже боровся зі смертю, то все таки з великою радістю витав і читав кожде число „Голосу Дяків“ а перед смертю оглянув ще Перший Шематизм Дяків і благословив тих людий що взялися за таке велике й благородне діло, як борбу за красшу долю дяківського стану. Він тішився тим, що дяківська справа не пропала а їх доля — завдяки добрим людям — вже знайшлася на порозі красшого завтра.

Покійний сповідався часто й приняв св. Єлей перед смертю. Він висказав також щирі слова радости, що Вп. Нестор Волчук діждався празнувати свій 57-літний Ювілей, та приказав Свойому синови Петрови Щитинському, щоб сей незабув вислати Вп. Ювілятови щирий привіт від себе.

Похорон зі Службою Божою відправив Всеч. о. Клим Медицький, парох в Довжневі, який, як дійсно щирий і правдивий душпастир та наслідник Христа, дуже часто відвідував Покійника в часі Иого передсмертної хороби та сказав Иому не одно солодке й потішаюче слово.

До возвеличання похорону причинилися також дуже богато сьвідуючі Товариші-Дяки на чолі з Вп. Теодором Багнюком, дяком з Гільча, а саме: Впп. Михайло Вудкевич, П. Матвіїшин, М. Максимяк, Антін і Яків Щитинські, В. Лаціник, В. Жук і К. Мирон, а надто Вп. Церковне Броцтво й місцеві Впп. парохіяни, які зложили вінці на домовину Покійника.

З найбільшою пошаною належить згадати тут про те, що Всеч. о. Медицький, який над домовиною Покійника сказав дуже щире, до сліз побуджуюче пращальне слово, згадуючи також і про гірку, незавидну долю дяківського стану, Сам, з власної волі поніс Свій труд на похороні без найменшої матеріяльної користи для себе.

Покійний прожив 71 рік, з того як дяк і дяко-учитель служив вірно церкві й народови через 54 роки.

Земля Иому пером!

Ювілейна подяка.

Перенятий щирою вдячністю почуваюсь до милого обовязку зложити оцею дорогою Впр. о. деканови й пароховн в Коломиї Олександрови Русинови за відправу Служби Божої та гарну промову в день мойого ювілею найгорячійше Спаси-Біг а всім тим Вельмишановним Товаришам-Дякам, деканатам та парохіянам, котрі не жалували Свойого труду та видатків, щоб Своєю цінною присутністю чи надісланнєм привітних телеграм, листів і т. п. в сей день причинитися до звеличання мойого ювілейного свята найщирійші подяки та бажання многих і благих літ.

Коломия в падолисті 1925.

Волчук Нестор,
дяк в Коломиї.

Привіти й признання „Голосови Дяків“ надіслали:

Вп. Гальчук Дмитро, дяк в Парищу,
Вп. Фабрика Юліян в Sallaumines (Франція),
Вп. Юрчак Стефан, дяк в Скоморохах,
Вп. Мрозек Войтіх, дяк і дяк. дел. в Ванівці,
Вп. Щитинський Петро, дяк і дяк. організ. в Довжневі,
Вп. Шалацький Йосиф, дяк в Борщеві,
Вп. Фацієвич Іван, дяк в Фразі.
Вп. Хома Андрій, дяк, дяк. делеґ. і дяк. орг. в Ліску.

Редакція складає сим Впп. Пренум. найсердечнійші подяки за Їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають її сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

На фонд преси зложили:

Вп. **Клава Василь**, дяк в Острові к. Тернополя — 1·60 зл. Вп. **Лотушка Володимир**, дяк і дяк. делеґ. в Радошицях — 1·45 зл. Вп. **Федів Василь**, дяк в Свидовій — 1·35 зл. Вп. **Ориняк Михайло**, дяк в Цетулі — 1·05 зл. Вп. **Сторожук Іван**, дяк в Ліщоватім — 1·00 зл. Вп. **Костюк Теофіль**, дяк в Глинній — 1·00 зл. Вп. **Журба Стефан**, дяк в Гадинківцях — 0·80 зл. Вп. **Петринька Стефан** дяк в Творильній — 0·50 зл. Вп. **Добуш Петро**, дяк в Боянци — 0·30 зл. Вп. **Демків Іван**, дяк в Нагачеві — 0·30 зл.

Вп. **Костинюк Василь**, дяк в Красноїлі — 2·00 зл. і кличе оцею дорогою Впп. Товаришів: **Лазорєка Андрія**, дяка в Старих Кутах, **Роздольського Пантелеймона**, дяка і управ. хору **в Тисьменици** та **Дувірака Івана**, дяка, управ. хору й дяк. делеґ. в Печеніжині рівнож на такі самі **квоти**.

Вп. **Мастикар Володимир**, дяк, дяко-учит., управ, хору, дяк. дел. і дек. орг. в Потеличи — 1·00 зл. і кличе оцею дорогою Впп. Товаришів: **Юнка Олександра**, дяка в Девятирі, **Василину Василя**, дяка в Малих Мостах, **Рубиновича Михайла**, дяка в Угнові й **Поташника Стефана**, дяка в Немирові рівнож на такі самі квоти а крім сего взиває сих двох послідних Впп. Товаришів. щоб Вони завізвали по черзі кождого дяка в своїх деканатах на такі самі квоти, бо лише добровільними датками на фонд своєї **незалежної** преси дамо її змогу як слід виконати своє завданнє.

Редакція складає всім Впп. Жертводавцям найгорячійші подяки за Їх щирі жертви, які є доказом, що Вони вже цілком зрозуміли вагу й значіннє **незалежної** своєї преси, яка є **одинокою** що може **отверто** виступати проти **всіх кривд** дяків та кріпко стати в їх обороні.

Веселий куток.

В суді.

Дуже енергійний суддя взиває свідка, щоби при переслуханню не розводився широко, але на кожне питання відповідав коротко: так або ні.

Свідок: Я того ніяк зробити не можу.

Суддя: Дурень якийсь! я на кожне питання без розбору успів би відповісти так, або ні.

Свідок: Позвольте пане суддя, я вам поставлю питання таке, що ви на нього не будете могли відповісти, ані: так, ані ні.

Суддя: Ну, ставте питання!

Свідок: Прошу мені сказати, чи пан суддя перестали вже брати хабарі?

Суддя змішаний: я ухилюю таке питання! (Колиб сказав „так“ — то значить, що брав, але перестав брати, коли „ні“, то бере). „**З і З**“.

Подяка.

Іменем всіх Впп. Дяків, зібраних на Зборі Дяків в Дрогобичі дня 20. VI. с. р. складаю оцею дорогою щиру подяку Високопреподобним О. О. Петрови Мекелиті, деканови бориславського деканату і Онуфрієви Гадзевичови, кат. гімн. в Дрогобичі за Їх ласкаву участь в Зборі Дяків та за Їх зичливі бажання в справі поліпшення дяківської долі.

Пантелеймон Сливка,
дяк в Вороблевичах.

Вороблевичі, 24. VI. 1925.

Почтова скринка.

Вп. **Кузів Федір,** дяк в Вікнянах. На часопис за 2. кварт. 1·25 зл. одержали. Присилайте негайно за послідний квартал.

Вп. **Сухий Семен,** дяк в Тиряві Сільн. Все маєте поплачене в нас до кінця року. 2·05 зл. остає ще до Вашої диспозиції.

Вп. **Головач Михайло,** дяк в Острові. 2·50 одержали. Ви винні нам ще 3·05 зл. за шематизм і 40 сот. за 8. ч.

Вп. **Коваль Петро,** дяк в Горуцьку. Просимо нам подати, котрих чисел „Г. Д.“ Ви не одержали!

Вп. **Когуч Михайло,** дяк в Павелчи. 5·00 зл. одержали, з чого 3·05 зл. вписали за шематизм а 1·95 зл. на рах. часопису. Просимо написати, котрих чисел „Г. Д.“ бракує Вам!?

Вп. **Юрчак Стефан,** дяк в Скоморохах. Ви остаєте нам довжні за шематизм 3·05 зл. і за біжучий кварт. за часопис 1·25 зл. разом 4·30 зл., яку то квоту просимо як найскорше нам вислати!

Вп. **Худоба Іван,** дяк в Красній, і **Заяць Андрій,** дяк в Чорноріках, подайте сюди. по кілько маєте літ життя а по кілько дяківської служби!?

Вп. **Когут Юрко,** дяк і дяк. делеґ. в Бобрівниках. Дуже радуємося такими щирими й енерґійними працьовниками на поли орґанізації, як Ви. З Вашого деканату лише ті дяки не є ще пренумераторами свойого орґану „Голосу Дяків“, котрі в шематизмі не є поміщені (крім сих 3, що Ви недавно нам заподали). До дальшої орґанізаційної праці бажаємо Вам богати сили. охоти й здоровля;

Вп. **Калитчук Онуфрій,** дяк в Карлові. Просимо зараз нам подати причину, чому Ви уступили з дяківської посади!

Вп. **Ониськів Тимко,** дяк в Звинячу. 2·75 зл. одержали, з чого 1·25 зл. вписали на рах. часопису, 40 сот. за „надзвичайне (8) ч.“. 55 сот. як доплату до шематизму а 55 сот. остає на 1926 рік.

Вп. **Мариневич Федір,** дак в Солотвині. 6 зл. одержали. З сего вписали 2·25 зл. на рах. часопису, 40 сот. за 8. число. 55 сот. як доплату до шематизму а 2·80 зл. остає на 1926 р.

Вп. **Ґеник Олександер,** дяк в Марковій. 10 зл. одержали, з чого 3·05 зл. вписали на рах. шематизму на 1925 р., 3·75 зл. за часопис до кінця року, 40 сот. за 8. ч. а решту. т. є 2·80 зл. на рах. шематизму на 1926 р. На фонд преси не остало нічого.

Вп. **Гаврилків Петро,** дяк в Ясеневі Пільнім. 5 зл. одержали, з чого 2·55 зл. вписали на рах. часопису, 40 сот. за 8. ч., 55 сот. як доплату до шематизму а решту т. є 1·50 зл. стоїть до вашої диспозиції.

Вп. **Киценюк Яцко,** дяк в Псарах. 4·50 зл. одержали, з чого 3·05 зл. вписали за шематизм, 1·25 зл. на часопис а 20 сот. за 8. ч. Отже Ви остаєте нам довжні до кінця року ще 20 сот. до 8. ч.

Вп. **Нижник Микола,** дяк Липици Дол. 5 зл. одержали. До кінця року належиться нам від Вас ще 95 сот.

Вп. **Малець Володимир,** дяк в Селиськах. 2·50 зл. одержали. До кінця року належиться нам від Вас ще 95 сот.

Вп. **Кравець Григорій.** дяк в Лобізві. 5 зл. одержали, з чого 3 зл. вписали на рах. шем. на 1926 р. а 2 зл. на рах часопису. Ви остаєте нам довжні до кінця року ще 1·95 зл. т. є до шемат. за 1925 р. 1·05 зл., за 8. ч. 40 сот. а до часописи 50 сот.

Вп. **Марунчак Михайло,** дяк в Михалевичах. Ми одержали від Вас до сеї пори лише 4·00 зл. з чого 2·00 зл. вписали на рах. шемат. а 2·00 зл. на рах. часопису.

Вп. **Паращак Василь,** дяк в Смільній. До кінця с. р. маєте все позаплачуване. 30 сот. остає ще до Вашої диспозиції.

Вп. **Фацієвич Іван,** дяк Фрвзі. До кінця с. р. остаєте нам довжні всего лише 15 сот.

Вп. **Кляштофорський Авксентій,** дяк в Шульганівці. Квоту 4 зл. одержали, з чого 1·25 зл. вписали на рах. часопису, 40 сот. за 8. ч. а 55 сот. як додаток до шематизму. 80 сот. остає до Вашої диспозиції.

Вп. **Калічук Микола,** дяк в Книгинині-Гірці. 5 зл. одержали, з чого 3·05 зл. почислили за шематизм а 1·95 зл. вписали на рах. часопису. До кінця с. р. остаєте довжні ще 2·20 зл.

Вп. **Вархомій Михайло,** дяк і управ. хору в Святім. 1·50 зл. одержали й вписали на рах. часопису. До кінця року остаєте нам довжні ще 1·40 зл.

Вп. **Гайгель Іван,** дяк в Волосянці. 3·75 зл. одержали. Довгом у нас не залягаєте.

Подяка.

Прибитий тяжким горем з причини смерти мойого Найдоросшого Батька бл. п. Тимотея Щитинського, дяка й дяко-учителя в Довжневі почуваюся до обовязку зложити оцею дорогою найщирійші подяки й Спаси-Біг Всеч. о. Климови Мединицькому, пароxови в Довжневі та Впп. Товаришам-Дякам: Теодорови Багнюкови, Михайлови Вудкевичеви, П. Матвіїшиному, М. Максимякови, Антонови й Яковови Щитинським, В. Лаціникови, В. Жукови і К. Миронови, Вельмишанов. місцевому Церковному Брацтву та Впп. Парохіянам за Їх щирі труди та за звеличання Своєю присутністю памяти Покійника. Крім сего дякую ще раз дуже горячо Всеч. о. Мединицькому за Його щирі, пращальні слова над домовиною бл. п. мойого Найдоросшого Батька.

Довжнів в падолисті 1925.

Син.

Хто з Впп. Пренумераторів, або Читачів має зайві 4 і 5. числа „Голосу Дяків“, зволить ласкаво переслати їх до редакції, неоплаченою почтою з дописокою; Retour!

Останні вісти.

Ґабінет Ґрабского впав. Польський уряд стоїть тепер перед дуже поважними основними змінами, В звязку з сим золотий упав а доляр піднісся до 7·10 лл.

Видає Видавництво „Запорожець“ в Коломиї. За Редакцію відповідає Іван Волошин.

З друкарні Вільгельма Бравнера в Коломиї.